

UNIVERSITATEA „ALEXANDRU IOAN CUZA” DIN IAȘI
Bulevardul Carol I, nr.11, cod 700507 Iași
Tel: 232 201010; Fax: +40 232 201201; www.uaic.ro

CEPRO 2013
Colocviu internațional
CERCETĂTORI SAU EXPERTI?
ALEGERI PROBLEMATICE ÎNTRE CERCETARE, PROFESIE
ȘI OCUPAȚIE ÎN DOMENIUL ȘTIINȚELOR SOCIALE
Iași, 17-18 mai 2013

Științele sociale, la aproximativ un secol de la instituționalizarea acestora, s-au dovedit în unele situații a fi incapabile de a prezice sau preveni problemele sociale majore, în pofida transdisciplinarității acestora (Nicolescu, 2007). Secolul XXI oferă celor care studiază socialul o provocare neașteptată: o realitate din ce în ce mai complexă, creată de dinamica câmpului social la baza căreia se află un capital informațional uriaș, cercetătorul regăsindu-se de multe ori în fața unor situații derutante și contradictorii.

Cele două dimensiuni ale științelor, inclusiv ale științelor sociale, cea teoretică și cea practică, se manifestă la nivelul societății în două moduri, fie prin educație și cercetare, dominante ale câmpului academic, fie în domeniul serviciilor distincte de acest mediu, specifice pieței muncii, ceea ce conduce la crearea a două tipuri de experți: cei care se îndreaptă spre o carieră în educație și cercetare și cei care își desfășoară activitatea în afara spațiului academic (Piriou, 2008). Una dintre problematicile pe care își propune să le atingă colocviul este dedublarea profesională și / sau ocupațională. Aceasta apare atunci când o persoană alege să lucreze atât în mediul academic, cât și în afara lui, însă ea poate fi observată și în cazul unei duble specializări profesionale în domenii conexe.

Termenii de *profesie* și *ocupație* par a fi interschimbabili, însă distincția folosită inițial în spațiul anglo-saxon conturează foarte bine caracteristicile fiecăruia. Profesia se bazează pe cunoștințe și competențe specializate, dobândite în urma educației formale și a unei formări extensive într-un anumit domeniu, care este recunoscută și legitimată de către stat prin intermediul unei diplome sau al unei certificări. Practicarea unei profesii are ca scop producerea unui bun public, indiferent dacă acesta este fizic sau moral, iar munca este ghidată de o serie de norme și coduri etice sau reguli specifice. De asemenea, există asociații sau organizații profesionale care grupează membrii diverselor profesii.

Ocupația, în schimb, se referă la activitatea în sine, la punerea în practică a aceluia *savoir-faire*, persoana dobândindu-și câștigul pentru rezultatul final. Prin urmare, toate profesiile sunt ocupații, însă nu toate ocupațiile îndeplinesc criteriile unei profesii (Alexandra și Miller, 2010; Vézinat, 2010).

Un alt aspect care ne preocupă se referă la raportul profesie-expertiză-amatorism. Friedson (2001) ajunge la concluzia că profesioniștii sunt experți, deoarece, expertiza are la bază un corpus de cunoștințe și competențe obiective, superioare și specializate, caracteristice profesionalismului, așadar, dobândite în urma unei formări sau a unui proces educațional mai îndelungate. În același timp, aceste cunoștințe specializate sunt opuse celor comune, simple, dobândirea și aplicarea primelor făcând diferența între un profesionist și un amator (Freidson, 2001 *apud*. Trépos, 2006). În afară de această diferențiere între cunoștințele legate de muncă și cele comune, se mai opun cele tacite (care se pun în practică fără a presupune un proces reflexiv) celor explicite și cele formale celor practice. Dominanța primelor tipuri de cunoștințe din fiecare pereche caracterizează profesionalismul, având mai degrabă o înclinație intelectuală decât una manuală. Atunci când persoane mai puțin specializate preiau activități care fac obiectul profesioniștilor, vorbim de situații de deprofesionalizare. Nu este neapărat un factor negativ, deprofesionalizarea putând conduce uneori la apariția unor profesii noi, prin creșterea calității serviciilor, datorată, de exemplu, conflictului între două sau mai multe fracțiuni ale unui grup profesional (Trépos, 2006). Pe de altă parte, noile tehnologii ale informației și comunicării sunt puse sub semnul experimentării și explorării, oferind un teren propice afirmării amatorilor care, în acest spațiu, se află pe poziții de concurență cu experții (Flichy, 2010; Trépos, 2006). Acest amator este, însă, unul consumerist, care diferă de cel clasic, în sensul că el are toate resursele, cunoștințele și abilitățile tehnice proprii, necesare pentru a face față competiției cu un expert, contribuind la procesul de deprofesionalizare și în același timp oferind o expertiză alternativă (Trépos, 2006). Prin urmare, ar fi interesantă analiza acestui raport în cazul specific al științelor sociale.

De asemenea, revenind la subiectul cercetării în științele sociale, trebuie menționat că această activitate nu se poate reduce numai la cea desfășurată în universitate. Astfel, profesorii-cercetători, dar și cercetătorii sunt identificabili după specialitate, formând comunități sau institute științifice de sine stătătoare (Neculau, 1997, p. 39).

Așadar, prin intermediul acestui colocviu, ne adresăm celor interesați de problematicile expuse mai sus și vom încerca să răspundem la o serie de întrebări legate de situațiile de amatorism și expertiză în cadrul științelor sociale și de raportul dintre cercetare, profesie și ocupație dintr-o dublă perspectivă,

a compatibilității acestora, dar și a contradicțiilor, tensiunilor, opozițiilor care pot apărea între cele trei dimensiuni, urmărind trei axe tematice.

Ă

1. Cunoaștere profesională, cunoaștere fundamentală și activitate academică

Prima axă tematică privește problematica celor două tipuri de cunoaștere, profesională și academică, și relația lor cu activitatea academică. Un prim aspect se referă la poziția cercetătorului față de organizația sau fenomenul social studiat. În ce măsură reușește cercetătorul să obiectiveze rezultatele în situația în care își desfășoară activitatea profesională în mediul pe care îl cercetează, așadar, cunoaște problematica, resursele terenului și poate nu întotdeauna are acces la subiecți? În ce măsură familiarizarea cu fenomenul și cu subiecții cercetați influențează analiza datelor? Sunt diferite sau asemănătoare strategiile folosite, de exemplu, de către un sociolog, un psiholog practician, un asistent social sau un istoric? Ce se întâmplă însă în cazul unor experți din cadrul celorlalte științe sociale? Cercetătorii care-și desfășoară activitatea doar în mediul academic pot avea un deficit de cunoaștere din interior a câmpului profesional în care se desfășoară cercetarea, însă ei pot compensa acest lucru și acumula un capital specific prin accesul la literatura științifică și prin posibilitatea efectuării de mobilități naționale și mai ales internaționale. Este posibil acest lucru pentru un cercetător în științe politice? Dar pentru un cercetător în psihologie sau sociologie? Ce alte forme de acumulare ale acestui capital specific mai pot fi posibile?

În ceea ce privește cunoașterea fundamentală și activitatea academică, universitatea este o instituție de învățământ și de cercetare. Pe lângă acestea, ea își propune să mai atingă două ținte: formarea personalității spirituale a studenților și pregătirea acestora pentru profesie (Andrei, 1997, p. 145). Însă, activitatea didactică și cercetarea se află într-o relație concurențială. Plecând de la premiza că programele de studii sunt specializate pe domenii ale cunoașterii științifice în relație cu profesiile din sistemul pieței muncii, la acestea se evidențiază următoarele limite: sunt suprasaturate cognitiv, stimulând mai degrabă reproducerea; nu facilitează identificarea unor standarde comune de performanță pentru aceeași disciplină predată în alte instituții și nici cu cerințele viitorului loc de muncă; pun un accent prea mare pe istoria cunoașterii în dauna explorării modului de producere a cunoașterii; se acordă o importanță calificărilor cognitive și profesionale, în timp ce reprezentarea și afirmarea personală sunt aproape complet neglijabile (Vlăsceanu, 2000, p.41). În ce măsură sunt prezente aceste limite în psihologie, științe ale comunicării, jurnalism etc.?

Pe de altă parte, absolvenții de sociologie și cei de la asistență socială întră în competiție pe piața muncii în sectorul administrației publice locale (sociologia este văzută de aceștia mai „teoretică” prin raportare la asistența socială care este mai „profesionalizată și mai integrată”); organizațiile publice reprezintă o piață interesantă pentru absolvenții de sociologie cu un mare potențial de dezvoltare (în zona programelor de dezvoltare din diverse ipostaze de la coordonarea de proiecte, monitorizare până la analiza datelor și scrierea rapoartelor); din punctul de vedere al angajatorilor, absolvenții de sociologie se află în competiție cu psihologii, absolvenții de științe politice, științe economice, marketing, comunicare și asistență socială, dar și, în mai mică măsură, cu cei de la istorie, filologie și filozofie (Claudia Petrescu, 2012, p.44).

Diplomele sunt valorizate diferit în funcție de tipul de angajator. Astfel, în zona de cercetare, diplomele sunt considerate nu doar o garanție a gradului și tipurilor de cunoaștere deținute de un posibil angajat, ci, mai curând, caută o anumită maturitate în abilitățile de cercetare (Ibidem, p.51). Angajatorii critică imposibilitatea mediului universitar de a lega cunoștințele teoretice acumulate în experiențe practice, recomandând următoarele soluții: intensificarea relațiilor între facultăți și firmele de cercetare prin inițierea de către cele din urmă a unor cursuri, seminarii și workshop-uri de formare a competențelor elementare de cercetare (Ibidem, p.56). Deci, trebuie să existe o armonizare între curricula formării în sistemul de educație și cerințele pieței muncii. Ce alte soluții ar mai fi posibile? Cum pot fi mai bine pregătiți pentru piața muncii cei care optează pentru o carieră în domeniul serviciilor sociale? Dar cei care optează pentru cercetare?

Din ce în ce mai frecvent se pune și problema interdisciplinarității. Mattei Dogan și Robert Pahre (1993) consideră că la baza progresului științific stă specializarea, respectiv aprofundarea unor anumite domenii, urmată de procesul de hibridare, adică de combinare a diferitelor specializări. În acest fel, granițele dintre discipline devin fluide, iar schimbarea frontierelor dintre discipline, difuzarea conceptelor, teoriilor sau metodelor, deschid noi căi de abordare a specialităților și noi domenii de cunoaștere. Mai ales între diferitele discipline sociale, a căror trunchi comun a fost filosofia, au loc frecvente conexiuni, complementarități sau interferențe, dar și istoria sau economia aduc un aport consistent la înțelegerea realității sociale. Astfel, cum influențează practicile și cunoștințele acumulate din domenii conexe cercetarea și cum pot contribui ele la găsirea de soluții viabile sau dimpotrivă la crearea unor situații de destabilizare ca urmare a dedublării profesionale? Cum reușește, de exemplu, o persoană cu o formare de asistent social sau de psiholog să conducă o cercetare în sociologie sau în alte

domenii asemănătoare? Cu ce probleme se confruntă aceste persoane și care sunt strategiile abordate pentru a le depăși?

2. Cercetare teoretică sau cercetare-acțiune?

A doua axă a colocviului se referă la publicul și beneficiarii cercetării sau, altfel spus, la latura aplicativă a acesteia. Finalitatea unei cercetări constă în aducerea unei contribuții la nivelul cunoștințelor într-un anumit domeniu, dar, în plus, în științele sociale vorbim și de un scop la nivelul intervenției, prin propunerea unor soluții sau strategii pentru rezolvarea sau ameliorarea unor probleme.

Pe de o parte, ne putem întreba cui se adresează sau cui ar trebui să se adreseze o cercetare: unui public larg sau doar profesioniștilor, cercetătorilor, celor din mediul academic? Putem face diferențe în această direcție între o cercetare în psihologie și una în științe politice? Ce rol are internetul în diseminarea unor rezultate? Asupra căror științe sociale sunt mai pronunțate efectele noilor tehnologii? În ce domenii apar mai vizibili acei amatori consumeriști?

Pe de altă parte, dacă luăm în considerare dimensiunea de intervenție, putem reflecta la următoarele chestiuni: În ce condiții se justifică propunerea unor soluții? Pot fi aplicate aceste soluții? Care ar fi actorii care le-ar putea transforma în politici sociale? În cazul în care un cercetător și-ar alege un domeniu la care ar avea un acces restrâns, poate el găsi soluții reale? Cu ce probleme se confrunta un profesionist care obține o serie de rezultate a căror diseminare nu convine organizației, instituției sau mediului din care face parte?

O altă problemă este cea a promovării rezultatelor cercetărilor în comunitățile științifice internaționale. Diseminarea rezultatelor în articolele din jurnalele cotate internațional este una dintre condițiile obținerii unei finanțări pentru o cercetare. Însă sunt destul de bine cunoscute aceste jurnale, comunități, baze de date pentru cercetătorii în psihologie, sociologie, științe ale comunicării, științe politice, asistență socială? Tinerii cercetători cunosc îndeajuns regulile și strategiile de publicare în aceste jurnale? De asemenea, în evaluarea instituțiilor academice și a cercetătorilor se ține cont de aceste publicații. Cum reușeste o persoană din câmpul academic să mențină echilibrul între cercetare-publicare și activitatea didactică? Ce probleme apar la acest nivel și cum ar putea fi rezolvate? Cât de adecvate sunt criteriile de evaluare a universităților spre a obține acreditarea în condițiile în care ele au fost stabilite după modelul instituțiilor specializate străine, pe de o parte, și în contextul necesității unor standarde europene comune, aplicate prin implementarea procesului Bologna? Cât de pregătiți sunt

acești noi experți în evaluare? Care sunt transformările instituționale, la un nivel și ale specializărilor științelor sociale, la un alt nivel, în urma aplicării procesului Bologna?

Ar mai fi de văzut ce efecte are mondializarea asupra politicilor sociale naționale? Dar asupra organizațiilor și instituțiilor care oferă servicii sociale? Împrumutarea unor modele și a unor soluții referitoare la politicile sociale din străinătate sunt viabile? Cum pot fi pregătiți experții din domeniile serviciilor sociale pentru implementarea acestor politici sociale? Ce dificultăți întâmpină profesioniștii din asistență socială, din psihologie, din sociologie? Se poate ține cont de specificul național în aplicabilitatea acestora?

Este interesantă și explorarea subiectului legat de limitele și granițele științelor sociale în cunoașterea publicurilor. Conceptul de limite se află în centrul agendelor de cercetare influente în antropologie, istorie, științe politice, psihologie socială, sociologie. În studiul proceselor relaționale valoarea oferită de acest concept se impune în cercetarea domeniilor ca: identitatea socială și colectivă, inegalitățile claselor etnice, rasiale și de gen/ sex, profesii, cunoștințe și știință, comunități, identitățile naționale, precum și limitele spațiale. Procese similare sunt regăsite și la nivelul evaluării și cercetării fenomenelor sociale la locul de muncă, într-o serie de instituții și servicii sociale. Aceasta sugerează existența unor mecanisme sociale, culturale, profesionale, diferențe și inegalități legate, pe de o parte, de profesioniști, iar pe de altă parte, de publicurile sociale. Funcționarea, dar și disfuncțiile acestor mecanisme generează producția de limite și granițe sociale și simbolice și în consecință specializări ale socialului, emergente și marginale. Sursele nevoilor sociale, preocupare a profesiilor socialului, definirea și reglementarea profesiilor sociale, rolul universității în profesionalizare sunt câteva aspecte importante în studiul acestor limite și granițe care produc dificultățile și problemele profesioniștilor, experților și cercetătorilor.

3. Motivație și mobilizare pentru cercetare și profesie

A treia axă tematică se referă la motivația care-l determină pe un cercetător să abordeze un anumit domeniu și să finalizeze o cercetare. Beneficiile pe care le poate obține se pot concretiza într-o certificare academică sau sunt de ordin intrinsec. De multe ori, vorbim de beneficii materiale, de promovarea în carieră, dar și de câștigarea unui capital simbolic prin recunoaștere și prestigiu. Devine el mai competitiv pentru piața muncii? Îl poate ajuta să facă față presiunilor și schimbărilor de pe piața muncii? De exemplu piața muncii pentru un absolvent de doctorat este într-o continuă mișcare și mai internaționalizată decât pentru absolvenții de studii de licență sau master (Auriol, 2010). Ce opțiuni are

un absolvent de doctorat domeniul sociologiei, dar în psihologie, istorie, științe ale politicii și ale comunicării, asistență socială? Ce strategii ar putea adopta pentru dezvoltarea carierei academice?

Mulți dintre cercetători au avut experiența mobilității și se bucură de un anumit prestigiu social. Ce se întâmplă însă după finalizarea unei etape, de exemplu după doctorat, în condițiile unei piețe de muncă instabile? Care sunt modalitățile de depășire a acestor dificultăți profesionale, dar și personale? Prin urmare, care ar fi motivațiile de ordin extrinsec și intrinsec pentru cercetătorii care își desfășoară activitatea preponderent în mediul academic? Dar pentru cei care au și o altă profesie? Ce tip de motiv conduce la o mobilizare mai mare? Poate exista posibilitatea unui conflict între interesele personale ale cercetătorului și cele legate de rezultatele obținute? Ce motive ar putea conduce la un abandon al cercetării? Cum ar putea fi prevenite aceste abandonuri și ce resurse interne, cât și externe ar putea fi folosite în acest scop?

Așteptăm contribuțiile masteranzilor, doctoranzilor și cercetătorilor experimentați care doresc să reflecteze și să răspundă la aceste întrebări sau la altele adiacente, fie din perspectiva experienței proprii privind cercetarea, fie prezentând rezultatele propriilor studii privind problematica pusă în discuție.

Referințe bibliografice:

Alexandra, Andrew și Miller, Seumas, *Integrity systems for occupations*, Ashgate, Farnham, 2010.

Andrei, Petre, „Ce este universitatea și care este menirea ei”, în Adrian Neculau (coord.), *Câmpul universitar și actorii săi*, Editura Polirom, Iași, 1997, pp. 145-151.

Auriol, Laudeline, „Careers of Doctorate Holders: Employment and Mobility Patterns”, *OECD Science, Technology and Industry Working Papers*, No. 4, OECD Publishing, 2010.

Cotoi, Călin, Lambriu, Mihaela, Petrescu, Claudia (coord.), Tufă, Laura, Mihalache, Flavius și Stănilă Gabriel, „Piața muncii - reprezentări privind competențele absolvenților de sociologie”, în Mihaela Lambriu, *Sociolog pe piața muncii*, Institutul European, Iași, 2012, pp. 35-62.

Dogan, Mattei și Pahre, Robert, *Noile științe sociale. Interpenetrarea disciplinelor*, Traducere din limba franceză de Nicolae Lotreanu, Editura Academiei Române, București, 1993.

Flichy, Patrice, *La sacre de l'amateur*, Éditions du Seuil et La République des Idées, Paris, 2010.

Neculau, Adrian (coord.), *Câmpul universitar și actorii săi*, Editura Polirom, Iași, 1997.

Nicolescu, Basarab, *Transdisciplinaritatea: Manifest*, Traducere din limba franceză de Horia Mihail Vasilescu, Editura Junimea, Iași, 2007.

Piriou, Odile , „Que deviennent les diplômés de sociologie? Un état de la discipline et de son avenir”, *Socio-logos. Revue de l'association française de sociologie* [Online], 3/ 2008, accesat la: <http://socio-logos.revues.org/1622>, 11 ianuarie 2013.

Trépos, Jean-Yves, „Savoirs professionnels et situations d'expertise”, în Mirella Giannini și Charles Gadea (dir.), „Eliot Freidson”, *Knowledge, Work & Society / Savoir, Travail & Société*, Vol. 4, Nr. 2, L'Harmattan, Paris, 2006, pp. 131-156.

Vézinat, Nadège, „Une nouvelle étape dans la sociologie des professions en France”, *Sociologie* [Online], Nr. 3, Vol. 1/ 2010, accesat la: <http://sociologie.revues.org/517>, 11 ianuarie 2013.

Vlăsceanu, Lazar, *Învățământul superior într-o societate a învățării*, Phare-Universitas, București, 2000.

Prezentările vor putea fi susținute în limba română, franceză sau engleză, atât **prin prezența fizică în sală**, cât și de la distanță prin intermediul internetului și al **mijloacelor audio-video oferite de programul Skype**.

Cei interesați sunt rugați să trimită un **rezumat al comunicării de maximum 300 de cuvinte** în limba **română, franceză sau engleză în format doc sau rft** la adresele: irina.macovei@oiss.ro sau daniela.gifu73@gmail.com până la data de **5 aprilie 2013**. Rugăm autorii să abordeze subiectul comunicării lor astfel încât **să se înscrie doar într-una dintre axele colocviului**.

Documentul trimis trebuie să mai conțină informații precum: a) titlul lucrării, b) numele și prenumele, afilierea și funcția fiecărui autor, c) emailul tuturor autorilor și numărul de telefon al autorului care va prezenta lucrarea, d) 4-5 cuvinte cheie, respectând următoarele reguli de redactare:

Titlul: font Times New Roman, bold, 12, centrat, spațierea 1,5.

Numele autorului/ autorilor: Times New Roman, 12, centrat, spațierea 1,5.

Funcția și afilierea: Times New Roman, 12, centrat, spațierea 1,5.

Emailul și nr. de telefon: Times New Roman, 12, centrat, spațierea 1,5.

Rezumatul: Times New Roman, 12, Justify (aliniera egală), spațierea 1,5.

Cuvinte cheie: Times New Roman, 12, Justify (aliniera egală), spațierea 1,5.

Între titlu și numele și prenumele primului autor va fi lăsat un rând, urmând apoi funcția și afilierea, emailul și după caz nr. de telefon. Numele celui de-al doilea autor va fi trecut la distanța de un rând,

urmând apoi toate celelalte informații. La fel se va proceda cu următorul autor, în cazul în care există mai mulți autori.

Autorii vor fi anunțați cu privire la selecția lucrărilor până la **8 aprilie 2013**.

Lucrările in extenso vor fi publicate într-un volum colectiv al colocviului care va fi publicat la Editura Universității “Alexandru Ioan Cuza”, categoria B – (recunoaștere CNCS) și trebuie să îndeplinească următoarele condiții de redactare:

Pot fi redactate în limba română, franceză sau engleză.

În deschidere se respectă condițiile de redactare impuse în cazul rezumatului.

Maximum 8000 de cuvinte, incluzând bibliografia și alte note.

Redactarea se face utilizând Microsoft Word, în format A4, respectând pentru toate marginile 2 cm, alineatul automat pentru fiecare paragraf; cu caractere Times New Roman, font 12, la spațierea de 1,5.

Pentru subtitluri se va folosi același tip de caractere în stilul „Bold”.

Mulțumirile vor fi trecute la distanța de un rând de la ultimul rând de text.

Bibliografia se va trece după mulțumiri (dacă este cazul), la distanța de două rânduri.

Bibliografia și citările în text vor respecta condițiile stilului Asociației Americane de Psihologie (APA Style):

Citări în text:

- *Idei generale care se desprind dintr-o carte sau articol:*
 - cu un singur autor: (Bourdieu, 1994); Bourdieu (1994) arată...;
 - cu mai mulți autori: (Brandyopadhyay, Rao și Sinha, 2011); Brandyopadhyay, Rao și Sinha (2011) sugerează...; atunci când sunt trei sau mai mulți autori prima citare se realizează în acest fel, iar următoarele citări vor fi de tipul: (Brandyopadhyay et al., 2011) Brandyopadhyay et al. (2011) sugerează...;
 - cu autori care sunt organizații, instituții, institute de cercetare etc.: (Internet Society, 2011);
- Referiri specifice la anumite paragrafe, parafrazări sau citări directe:
 - cu un singur autor: (Bourdieu, 1994, p. 20); Bourdieu (1994) arată (p. 20);
 - cu mai mulți autori: (Brandyopadhyay, Rao și Sinha, 2011, p. 10); Brandyopadhyay, Rao și Sinha (2011) sugerează... (p. 10);

- cu autori care sunt organizații, instituții, institute de cercetare etc.: (Internet Society, 2011, p. 2).

În referințele bibliografice:

- Cărți:
 - cu un singur autor: Dreyfus, H. L. (2001). *On the Internet*. London: Routledge.
 - cu mai mulți autori: Brandyopadhyay, S., Rao, A. R., Sinha, B. K. (2011). *Models for Social Networks with Statistical Applications*. Los Angeles: Sage Publications.
- Capitol dintr-o carte sau dintr-un volum colectiv:
 - cu un singur autor: Burawoy, M. (2007). For Public Sociology. În D. Clawson, R. Zussman, J. Misra, N. Gerstel, R. Stokes, D. L. Anderton, M. Burawoy (Coord.), *Public Sociology: Fifteen Eminent Sociologists Debate Politics and the Profession in the Twenty-first Century* (pp. 23-67). Berkeley: University of California Press.
 - cu mai mulți autori: Brouwer, D. C. & Squires, C. R. (2006). Public Intellectuals, Public Life, and the University. În A. Etzioni & A. Bowditch (Coord.), *Public Intellectuals. An Endangered Species?* (pp. 31-51). Lanham: Rowman & Littlefield Publishers, Inc.
- Articole și studii științifice:
 - cu un singur autor: Bourdieu, P. (1994). L'emprise du journalisme. *Actes de la recherche en sciences sociales*, vol. 101-102, 3-9 sau Brantlinger, P. (2003). Professors and Public Intellectuals in the Information Age. *Shofar: An Interdisciplinary Journal of Jewish Studies*, 21 (3), 122-136.
 - cu mai mulți autori: Boyd, D. M., Ellison, N. B (2008). Social Network Sites: Definition, History, and Scholarship. *Journal of Computer-Mediated Communication*, Vol. 13, pp. 210–230.
- Articole, studii științifice online:

Hanneman, R. A., Riddle, M. (2005). *Introduction to social network methods*. Riverside: University of California. Disponibil la: <http://faculty.ucr.edu/~hanneman/>, accesat: 25 august 2012.
- Articole din ziare, reviste:

Kluger, J. (2008, January 28). Why we love. *Time*, 171 (4), 54-60.
- Articole din ziare, reviste online:

Bichir, F. (2011, 5 noiembrie). Bănescu mângâie tandru Biserica!. *Evenimentul Zilei*. Accesat la: <http://www.evz.ro/index.html>.

- Alte surse online:

Internet Worldstats. (2012). *Internet Growth Statistics*. Disponibil la: <http://www.internetworldstats.com/emarketing.htm>, accesat: 23 ianuarie 2013.

Pentru mai multe informații privind citările în text și bibliografie puteți accesa următoarele pagini de internet: <http://www.library.cornell.edu/resrch/citmanage/apa> și <http://www.apastyle.org/>.

Graficele și tabelele vor fi inserate în text, formate în stilul Asociației Americane de Psihologie (APA Style). Pentru mai multe informații privind formatarea tabelor și graficelor puteți accesa următoarele pagini de internet: <http://psychology.about.com/od/apastyle/ig/APA-Format-Examples/apa-table.htm>, http://psych.utoronto.ca/users/reingold/courses/resources/handouts_apa/TablesFigures1.pdf sau <http://www.apastyle.org/>.

Exemplu de tabel:

Tabel 1

Ponderele gospodăriilor care au acces la internet în funcție de grupa de vârstă a capului gospodăriei

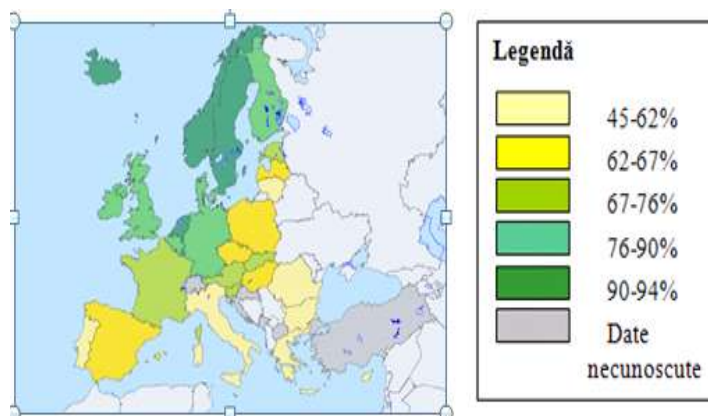
Grupa de vârstă	Procentul
16-24 ani	82,7%
25-34 ani	64,4%
35-44 ani	57,5%
45-54 ani	58,3%
55-64 ani	43,5%
65-74 ani	23,9%
75 de ani și peste	9,6%

Sursa: INS, 2012

Exemplu de grafic:

Grafic 1

Procentul utilizatorilor care au acces la internet la domiciliu

Sursa: Eurostat, 2012

Articolele vor fi trimise în format electronic doc, rtf sau pdf pe adresa irina.macovei@oiss.ro până la **22 aprilie 2013**.

Pentru întrebări și informații suplimentare ne puteți contacta la adresele irina.macovei@oiss.ro (Elena-Irina Macovei), omihaiuc@gmail.com (Ovidiu Mihăiuc) și daniela.gifu73@gmail.com (Daniela Gîfu).

Taxa de participare cu lucrare: estimăm că aceasta se va situa în jurul valorii de **150 Lei**.

Comitetul de organizare:

Maria ALEXANDRESCU
Octavia AMARIȚEI
George ARHIP
Aliona CHIRA
Mihaela CIOBANU GRASU
Daniela COSTĂCHESCU
Daniela GÎFU
Mihai Dinu GHEORGHIU
Sergiu GHICA
Petru-Adrian ISTRIMSCHI
Diana LEONTE
Elena-Irina MACOVEI
Ovidiu MIHĂIUC
Carmen OLARU
Silvia POPOVICI
Andreea ȚUȚU

Comitetul științific:

Anton CARPINSCHI (Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași)
Liviu CHELCEA (Universitatea București)
Ioana CÎRSTOCEA (Université de Strasbourg)
Irina CULIC (Universitatea Babeș-Bolyai Cluj)
Alexandru FLORIAN (Institutul „Elie Wiesel” București)
Nicu GAVRILUȚĂ (Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași)
Cornel HAVÂRNEANU (Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași)
Svetla KOLEVA (Académie Bulgare des Sciences)
Dan LUNGU (Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași)
Lucian NASTASĂ-KOVACS (Universitatea Babeș-Bolyai Cluj, Academia Română, Institutul de Istorie „George Barițiu” Cluj)
Adrian NETEDU (Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași)
Sorin RADU (Universitatea Sibiu)
Maria SANDU (Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași)
Dumitru STAN (Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași)
Ana STOICA CONSTANTIN (Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași)